

میلےا وہ

ن اسنا ریسرد تیلکہ بہ تینز ج زا جور خ ہار
سُفند ت قیقہ بہ ہجوت و ل ایخل اغتشا زا یی اھر

تاناہیہ

ی نیسد ن سحمدحمہ دیسد ج اء اللہتیا تر ضء

ی نارہط

ہر ساءللہس دق

میجرلان اطیشلانم لله ابذوعا
میجرلان محرلان الله مسب

تبسن ارگید هبار دوزی اهبیء مدرم رثکا دندی م

؛دوب ی ائیضق و نایرج دهشم [رد] هعقد کی
[ی نارھط هملاء] اقا مو حرم هب نادمه زا ی کی
نح زا ؛تسیک مدش هجوتم .دوب هدرک نفلت
دعب و میدوب هتسشن طایح رد .دوب ادیپ تبحص
:دنتفگ ام هب و دندما [ی نارھط هملاء] ناشیا
،دنیوگی منی زیچ ام هب ناشی لصا بلاطم یارب
ی مل اؤس ام زا ناشسورخ و غرم یارب اما
نفلت رد اهفرح نیا رخآ» :دنتفگ دعب «!دندک
»!؟تسا ی ندز

،تسه اجهمه رد هکی عوضوم و یراتفرگ
ام ،تسه ی بیء و ی فعض رگا هک [تسا] نیا
هجوتم ار داریا و بیء میهاوخی منی هشیمه
نیمه ام همه ؛تسا همهل کشم نیا .مینکن امدوخ
ار نامدوخ ی ناوتان میهاوخی م مئاد .میروط
طیارش ریاس هب [و] مینک دارفا و تانایرج هجوتم
روست دیاب ی سکره .مینک دنتسم ی بناجل ناسم و
دوجو ی بناج هذ .سب و تسه ش دوز طقف هک دندک
دوجو ی تسود هذ ،دراد دوجو ی طیارش هذ ،دراد
تسا ش دوز !چیپه ؛دراد دوجو ی نمشد هذ و دراد
راکهچ [دیاب] ایند نیا رد ،طسون نیا رد !ش دوز و
دندک

ای‌ی‌تسود ه‌رابرد ل‌یخت‌ه‌ب، ی‌خر‌ب‌ی‌گدنز مامت درنگی‌م‌ن‌ار‌گید‌اب‌ی‌نمشد

دوخی‌ار‌ب‌امئاد و می‌ل‌فاغ دوخ ه‌ت‌کن‌ن‌یا‌زا‌ام
ن‌ام‌دو‌خ‌ن‌ه‌ز‌رد و مینکی‌م‌ت‌س‌رد‌ن‌م‌شد و ت‌س‌ود
ی‌م‌ر‌ار‌ق‌ر‌ی‌ث‌ات‌ت‌ح‌ت‌ر‌ت‌ش‌ی‌ب و م‌ی‌ه‌دی‌م‌ش‌ر‌ور‌پ
ن‌ام‌دو‌خ‌ی‌او‌ه‌ول‌ا‌د‌ر‌ب‌ار‌ا‌ه‌ن‌آ‌ی‌ر‌و‌ط‌ه‌ب و م‌ی‌ر‌ی‌گ
ه‌ار‌زا و م‌ی‌و‌ش‌ی‌م‌ل‌ف‌ا‌غ‌دو‌خ‌زا‌ه‌ک‌م‌ی‌ه‌دی‌م‌ه‌ب‌ل‌غ
ن‌یا‌ه‌ب‌ام‌ی‌گ‌دنز و ر‌ک‌ف و ت‌ق‌و‌م‌امت . م‌ی‌ن‌ام‌ی‌م‌ز‌اب
ب‌و‌خ‌ن‌م‌ا‌ب‌ن‌آ ، ت‌س‌ا‌د‌ب‌ن‌م‌ا‌ب‌ن‌یا» : درنگی‌م
و ی‌د‌ب‌ا‌ب‌ا‌ب «! ت‌س‌ا‌ب‌و‌خ‌ن‌آ ، ت‌س‌ا‌د‌ب‌ن‌یا ! ت‌س‌ا
!؟ ت‌س‌ی‌چ‌ی‌ب‌و‌خ و ی‌د‌ب !؟ ت‌س‌ی‌چ‌ی‌ب‌و‌خ

ن‌ا‌گ‌ر‌ز‌ب‌زا‌ی‌ض‌ع‌ب‌ا‌ب‌ام‌ه‌ک‌ه‌ت‌ش‌ذ‌گ‌ن‌ام‌ز‌رد
ن‌از‌ی‌م‌ا‌ه‌ن‌یا‌ه‌ک‌د‌ن‌د‌و‌ب‌د‌ار‌ف‌ا‌ی‌ض‌ع‌ب ، م‌ی‌ت‌ش‌اد‌ط‌اب‌ت‌را
ن‌از‌ی‌م‌س‌ا‌س‌ا‌ر‌ب ، ا‌ر‌ن‌ا‌گ‌ر‌ز‌ب‌ن‌آ‌ا‌ب‌ن‌ا‌ش‌د‌و‌خ‌ط‌اب‌ت‌را
ی‌م‌] ! د‌ن‌د‌ر‌کی‌م‌ی‌ب‌ای‌ز‌را‌ن‌ا‌ش‌د‌و‌خ‌ا‌ب‌ا‌ه‌ن‌آ‌ط‌اب‌ت‌را
، ت‌س‌ا‌ب‌و‌خ‌ن‌م‌ا‌ب‌ [ص‌خ‌ش‌ن‌یا] ن‌و‌چ» [: د‌ن‌ت‌ف‌گ
ا‌ب‌ن‌و‌چ ؛ ت‌س‌ا‌ک‌ی‌د‌ز‌ن‌م‌ه‌ [ن‌ا‌گ‌ر‌ز‌ب] ا‌ه‌ن‌آ‌ا‌ب‌س‌پ
و «! ت‌س‌ا‌ر‌ود‌م‌ه‌ا‌ه‌ن‌آ‌زا‌ن‌یا‌ر‌ب‌ان‌ب ، ت‌س‌ا‌د‌ب‌ن‌م
و د‌ر‌ه‌زا ، ا‌ب‌ا‌ب . د‌ن‌د‌ر‌کی‌م‌ [ل‌م‌ع] ، س‌ا‌س‌ا‌ن‌یا‌ر‌ب
د‌ی‌ا‌ب‌ [ن‌ی‌ب‌ی] ت‌د‌و‌خ ؛ ن‌ک‌غ‌ر‌ا‌ف‌ [ا‌ر‌ت‌د‌و‌خ] ف‌ر‌ط
ر‌د‌! ر‌گ‌ی‌د‌ن‌ک‌ب‌ [ا‌ر‌ر‌ا‌ک‌ن‌ام‌ه] و‌ر‌ب ، ی‌ن‌ک‌ر‌ا‌ک‌ه‌چ
، ن‌د‌ر‌ک‌ [ا‌ر] ن‌آ و ن‌یا‌ر‌ک‌ف و ن‌د‌ن‌ام‌ل‌ئ‌اس‌م‌ن‌یا
د‌ر‌اد‌ی‌م‌ز‌اب‌ار‌ن‌ا‌س‌نا

و ت‌س‌ا‌ل‌ای‌خ‌ش‌ما‌ر‌آ ، ک‌و‌ل‌س‌ور‌ی‌س‌ه‌م‌ز‌لا ت‌س‌ی‌ن‌ک‌م‌ت‌ف‌ر‌ش‌ی‌پ‌ن‌آ‌ن‌و‌د‌ب

، م‌ل‌ا‌و‌ع‌ن‌یا‌زا‌ر‌و‌ب‌ع و س‌ف‌ذ‌ت‌ک‌ر‌ح‌ه‌م‌ز‌لا
ل‌ا‌غ‌ت‌ش‌ا‌ا‌ب . ل‌ای‌خ‌ل‌ا‌غ‌ت‌ش‌ا‌ه‌ذ ؛ ت‌س‌ا‌ل‌ای‌خ‌ش‌ما‌ر‌آ
ا‌ب‌! چ‌ی‌ه . د‌ر‌ا‌د‌ر‌ب‌م‌د‌ق‌زا‌م‌د‌ق‌د‌نا‌و‌ت‌ی‌م‌ذ‌ی‌س‌ک ، ل‌ای‌خ
د‌نا‌و‌ت‌ی‌م‌ذ‌ن‌ز‌و‌س‌ر‌س‌ک‌ی‌ی‌ت‌ح ، ل‌ای‌خ‌ل‌ا‌غ‌ت‌ش‌ا

نویلم کی! دینک ناحتما دیورب! [دنک تکرحد]
لوغشم ناتلایخات؛ دییوگرکز و زامذ دیورب لاس
تکرحد لیم کی دناوتی مذ [امشزا] یسک، تسا
تسال ایخت غارفش امزلا! لیم کی؛ دنک

تسا تیلک هب تئیزج زا روبع کلاس تکرحد

دراد تافتم یزادرپل ایخا بنیا و

اصلاً خودِ «خیال» یعنی «مانع»! (البته
«خیال» [درست است].) «خیال» یعنی تصوّر
جزئیّت؛ [در حالی که] حرکت سالک عبور از
جزئیّت به کلیّت است؛ خب چطور با هم جور
درمی آید؟! انسان در خیال، دائماً از آن امر کلی
به امر جزئی تنزل پیدا می کند. به خاطر اینکه
خیال را برطرف کند، کلیّت را پایین می آورد و
دائم در جزئیّت محصور می کند. اگر خدا هم
بخواهد او را [به کلیّت] بکشد، او نمی رود! دائم
می خواهد آن [خیال او را] بیاید [به جزئی] بکشد.
یایاضق هب یئزج یایاضق زامئاد دیاب مدآ
قلعدنآ هب یئزج تاقلعدت زامادم دیاب، دورب یلک
دوخ] نهد و رکف دیای مأمئاد [واما]، دسرب یلک
ردوا؛ تسا دبن مابوا: «هک [دنکی ملوغشم ار
!هذ...»... بن مابوا. درک هاگدن مهب روطن آهسلج
!رگید میورب مه دعب، مینیشنب! ایید

تسا تئیزج زا روبع، نافر عن اگرزب هریس

چندی پیش بود یکی از افراد آمد، گفت: «در
طهران فلان قضیه [پیش آمده].» گفتم: «ببین،
چند سال از سنّت گذشته؟» گفت: «چهل و هفت
سال.» گفتم: «[آیا] می دانی سی سال است که
عقب افتاده ای؟! تو از هفده سالگی می بایستی از
این مطالب دیگر دست برداری! حالا ما به تو

ارفاق می‌کنیم بیست‌سال، بیست و پنج‌سال، سی سال، چهل سال [سن داری]! دیگر پخته شدی! آخر آدم چهل‌ساله که دیگر در این حرف‌ها نباید باشد آقا جان!» کم‌کم می‌گذرد، امروز شنبه می‌رود، یک‌شنبه می‌آید؛ یک‌شنبه می‌رود، دو‌شنبه می‌آید؛ زمان که متوقف نمی‌شود! گفتم: «چهل‌وهفت سال از سنّت گذشته، هنوز در این فکرهایی و در این مسائل!» واقعاً عجیب است که چطور [به مسائل جزئی مشغول می‌شویم].

هَریس رد ار [تَیْزج زا روبع] نیا ام ده‌هشم اهنیا و دارفا اب ناشطابتر ارد، ناگرزب ماگره میدرکی م س اسحا اعقاو ی نعی. میدرکی م و ی لایخ ن ایرج کی [طقف ی تح] تساوخی م هب لاصا میدیدی م، دیاید شید طیحمن آرد ی نژج دندشی م در ی لکروط.

هملاء] اقا موحرم شید دوب هدمآ ی کی ناشداتسا شید هک س کن لاف زا تشاد، [ی نار هط وا، تسا روطنیا وا] : هک، درکی م داقتنا تفری م نآ ی بیجعی لیخ ترابع کی «تسا روطنیا متفگ [دوخ اب] اعقاو هک، مدینش ناشیا زانم نامز اهنیا زا طقف دیاب مدآ تسا ق د فرد رگا» : هک نیا زا رگیدی اج؛ دونش [ءافرء و ناگرزب] رگیدی اهاج «!چی ه. دوشی من ادید اهفرد نیا مامت. دراد رارق ل باقم هطقد رد همه بلاطم، اهی زابدنا، دینیبی م امش هک ی یاهت سب و در هطقد رد، دوشی م ماجنا [هک] اهنیا مامت، اهب زحت، اهن درک عمج رای نیا. دراد رارق تحو ل باقم، اهرار سایی اشفانیا، اهن درکت بحصن آهیلعنیا ل باقم هطقد رد اهنیا مامت اعقاو اهداقتنا نیا

دراد رارق [تدحو]

هاتوک فراعم نیازان اشتسد هکی مدرم اعقاو
ن لآ؟! دنروآی مناشدوخ راگزور هب هچ، تسا
ی عاضوا هچ هک رگید دینکی مهدهاشم دیراد
زا دورب دناوتب هچره [دنکی شلات] وا! تسا
ار نآ دیاید و دروایبرد رسد یرگید فلاخل ناسم
دورب دناوتی مهچره مه [یرگید] نآ؛ دنک ملاءا
رسد شلباقم فرط [بلاطم و اهراک زا
، درکن ادیپ [یفنم ی اهتکن] مه رگا؛ [دروایبرد
ی یاهه بیشت اجنیا رد امشد! [دنزب تمهت و] دشارتب
رد اعقاو، دوشی مه دز هکی یاهل اثم، دینیبی مه هک
هُلْأَمْفٌ، رُنَّارَسْأُی لَبْتُ مَوَّی (ار تمایق زور عیاقو
امشد هب ایند نیمه رد ار همه¹) رِصَانْ لَأَوْ قَوْقَنْم
! دندهی مناشد

ایند و ترخآ: دندومرفی مناگرزب ی تقو
همه نک مانگذاقآ ایپ! تسا نیمه، «تسا ی کی
[تبحم] ی اعدا همه، میراد عیشد و ملاءا ی اعدا
ار نامز ماما [هکی لادرد]؛ مینکی منامز ماما
ل ابندهب میاهتخادنا بانط [شندرگ رب] اجره [رد]
یناگرزب هکی روطن امه؛ [میشکی] منامدوخ
، (!) نیعمجا انیاء اللهن اوضر هباحص
تعیی یارب [و] دنتخادنا بانط ار نینمؤماریما
ماما [ندرگ رب] ام روطن امه، دندرب دجسم هب
ی اهاوه ل ابندهب میراد، میاهتخادنا بانط نامز
؛ مارتحا و تزع اب هذمه نآ. میناشکی منامدوخ
! بانط اب [هکلب]

، دیامرفب: دیوگی می کی هب ی تقوکی مدآ

10. و 9 فیأ، قراطلا فرود

ام عفد هب هئسم نیا هب عجار امش، دینک فطلا
 وش دنلب، اقا» : میوگی می تقوکی؛ «دینک تبحص
 کی؛ «ن زب فرحام عفد هب هئضق نیا هب عجار ایب
 ،هچ و هچ ن لاف ن لاف هئکترم» : میوگی می تقو
 دیاب! روعشی بی نکمی م طلاغ! مروآی مردار تردپ
 هتشدگ اه فرح نیا زا لاصا می تقوکی؛ «می یایب
 هب هک میروآی م ار فرط دگا و کچ اب؛ [تسا]
 میراد روطنیا ار نامز ماما ام. دنزب فرحام عفد
 ! نامدوخ هئعماج هب، نامدوخس لاجم هب میناشکی می
 بانطن آباد، دنتخادنا می لعن درگ [رب] هک می بانطن اب
 می ارب، ام فادهای ارب، ام می ارب هک میناشکی می
 اعدا] هک ام نیمه تقون آ! دنکر اکو دیایب ام تآیند
 هئسم چیه زا، میتسه [همئا هار] لابند [هک میراد
 دو صقم و دصقم هب ندیسر می ارب می حیقو و حیقیق
 و ناملمسم مه ار ناممسا! میرادذغیرد نامدوخ
 میا هتشانگ هعیش.

!تسا بیجعی لیخ. دیایم ور همه تآیند مامت
 نامز ن آ هک اقا نیا!؟ دش هچ! ور دیایم تآیند مامت
 هنوگنیا هب ربیعتن لادش روطچ؛ دود روطنیا
 روطن آ نامز ن آ رد روطچ!؟ دوشی می بلاطم
 ماهنیا!؟ دوشی می [ی دب درف] نیا رگید لاماد، دود
 رب، تیعقاو و لصا هک تسا نیا رطاخ هب همه
 رتکتو تشتر رب؛ تیلک رب هذ هتفرگ رارق تئیزج
 رارق تدحو رب. تدحو رب هذ، هتفرگ رارق
 تشتر و رتکت رب؛ هتفرگ رارق دیحوت رب؛ هتفرگ
 ت. ساهنیا و تامهوت و تئیزج ظا ح ر ب؛ تسا

؛ [دنکی می هولج اجنیا] (رُزَّاءَ سَلَّأَی لَبْتُ مَوَّی) (نیا
 .تسا ش تقون لآ [و تسا] بسانم هئیمز، هئیمز
 ، دروآی می ش پیناسنا می ارب ادخ هک می تانا حتما نیا

می شیدی نایرج ایند نیمه رد . برگیدتسا نیمه
 :تسا ریگرد وارضم و عفانم اباقید هک دروا
 مَیضِقَ فِرْطَنِیَا ،تسا تعنم مَیضِقَ فِرْطَنِیَا
 یرهاظیاهی هابت [هتبلأ] .تسا ی هابت و ررض
 لَوَا (!؟دوب اجکی عقاو !هنه کی عقاو ؛ یرابتعا و
 زادنار ب رادقم کی ،دنکی م ر بصد رادقم کی مدآ
 دراد و دیایم دراد فیرد دنیبی م دعب ،دنکی م
 م ه س فذ نیا ،فیرد نآ مبلغ رد ؛ دنکی م مبلغ
 نیا» : [دیوگی م نخس و ا هیلع و] دنکی م نایلغ
 ار فرد نیا اجنیا نیا ؛ هدز ار فرد نیا اجنآ
 .تسا تربع ام ی ار ب همه اهینیا «... هدز

هک ص خشن آ هب [ی نار هط ملاء] اقا م و حرم
 :دندومرف ،دوب هدر کل قذ ار بلاطم نیا و دوب هدمآ
 اب طابترا [نایرج نیا رد و ا ایآ ، ناج اقا
 «.هلب» :تفگ «؟درادن ای دراد دوجو [ش داتسا
 می داقتنا و ا زا یراد و ت ار چ سپ بخ» :دنتفگ
 ش دوخ ؛ دراد بحاص ش دوخ نایرج نیا !؟ی نک
 می سک هچ ،تسا هنوگچی سک هچ [هک] دنادی م
 ؛دنادی م و ا ،تسا دبرگا .دوری م ی سک هچ ،دیآ
 نیا .دنادی م و ا ؛تسوا هب طوبرم ،تسا بوخرگا
 نیا” :ی یوگی م یراد هکی تسه هر اکه چ و ت طسو
 رد ار و ته کردق نیمه “؟تسا بوخن آ ،تسا دب
 نیا «!دنکی م تیافک ار و ت ،دناه داد هار مَیضِقَ نِیَا
 اجنیا ار و ته هک نیمه» :تسا ی بیجع فرحی لیخ
 دوب رار قرگا .نیب طقف ار نیا و ت «!...دناه داد هار
 هچ ؛ برگید ی اج درانگب ،درانگن اجنیا ار و ت ادخ
 ؟ی درکی م راک

ضِرَّ لَأَیِّ فِی فِئَامٍ تَقَفْنَا وَ لَیَّ :تسا ن آرقه یآ رد
 هِنَا مُهَنِّیْبٍ فَلَآ لَهِ اَنَّ كَلَّوْا مَّهْبُوْلُقَ نَبِیْدَ تَقْلًا اَمَّ اَعِیْمَجَ

يَتَمَعْنِدُ مُتَحَبِّصًا فَمُكْبَلُونَ يَدِ فَلَائِفٍ (1)؛ (میکد زیزع
 نیا رد ار ام مکنیا یاجه اذ رگا 2)؛ (انوَخًا
 تیعقوم رد و [اجنیا رد، دراذگب تیعقوم
 اب؟! میدرکی م راکه چ دیاب؛ تشاذگی م [ی رگید
 ؟! ییاب رانک ی تسناوتی م روطچ اذ تیشم
 رانک ار ریدقت و تیشم نیا ی تسناوتی م روطچ
 [ام زا رتهب] همه نآ)؟ ی درکی م راکه چ؟ ی نزد
 وت] هک لاماد (میدبسر سلگ مینکی م لایخ؛ دنتسه
 ؛ اباب رگید هشد مامت رگید، دنداد رارق اجنیا [ار
 !تفید تنامرد و هراچ رگف هب ورد رگید لاماد
 اب] ار تصرف نیا بتفید تراک رگف هب ورد لاماد
 نیا» اب؛ هذنتسد زانآ و نیا هب [ندشل و غشم
 تسد زانآ تصرف نیا «تسابوخنآ و تسادب
 کیزور! دوشی م مامت رگید [تصرف] نیا. هذ
 هبلیدبت هب نشکی زور نیا، میتسه ام هک ی اهبنش
 دراذد درگربورب هب یضه. دشد هاوخ هب نشود

این موضوعی بود که خیلی [بزرگان
 عرفان،] آنها روی این مسئله دقت می کردند. الان
 شما ببینید در این قضایایی که دارد جلوی
 چشمتان اتفاق می افتد، تمام نشان دادن جهات
 حُسنِ اعتباری و مجازی به افراد، و دور نگه
 داشتن جهاتِ خلاف و ضعف از انظار، و کتمان
 کردن جهاتِ حُسنِ طرفِ مقابل از افراد، و افشای
 جهاتِ خلافِ طرفِ مقابل به افراد [است]! تمام
 آنچه دارید می بینید این است؛ در صحبت ها، در
 پلاکاردها، در نوشته جات. این دو قضیه را شما
 در همه جا مشاهده می کنید. هیچ تا به حال شده

63¹ هُیأ، لافنا هُروس

103² هُیأ، ن ارمع لآ هُروس

یکی از اینها بیاید جهتِ ضعفِ خود را افشا کند و حُسن دیگری را اعلان کند؟! اگر شما دیدید به من نشان بدهید! آن موقع [اگر] ببینیم [باید گفت:] هان! مثل اینکه ظاهراً دیگر دارد ظهور نزدیک می‌شود! آن زمان، دیگر زمانی است که دارد ظهور نزدیک می‌شود. [وقتی] که یک شخصی بیاید، آنچه را که واقعاً می‌بیند [بگوید]. یک مدرّسی بگوید: «آقا، فلانی از من بهتر درس می‌دهد، درس من نیا؛ برو درس او. هم بیانش بهتر است، هم علمش بهتر است، هم اطلاعش بیشتر است. شما برو درس او، بیشتر استفاده می‌کنی.» تا حالا اتفاق افتاده؟! اگر افتاده که خیلی خوب است. خیلی مهم است. تا به حال [شده] یک پزشکی بیاید بگوید: «آقا، فلانی بهتر این مسئله را تشخیص می‌دهد»؟! به جای این همه سرگرداندن و این طرف و آن طرف کردن و بابای طرف را درآوردن و میلیون‌ها میلیون از طرف پول گرفتن و بعداً گفتن «برو از ما کاری بر نمی‌آید»، به جای این بدبختی و بیچارگی که بر سر این مریض بدبخت و درمانده بیاورند، صاف از اوّل بگوید: «آقا جان، این از عهده بنده بر نمی‌آید؛ او را بردار و پیش فلان کس ببر»؛ یا اینکه [بگوید:] «اصلاً [درمان برای این مریض] فایده‌ای ندارد؛ هی چرخاندن [مریض در بیمارستان‌ها]، غیر از دردسر و اذیت فایده‌ای ندارد». یا کسی بیاید پیش کس دیگر و بگوید: «آقا، [برای مشکل من] راهی، چیزی، مسئله‌ای به نظر شما [می‌رسد]؟!» [در جواب] بگوید: «آقا، بنده چندان در این مسائل اطلاع ندارم.

راجع به این قضیه شما بهتر است بروید با
فلان کس باشید.»

ببینید، یک جریان دارد انجام می‌شود و آن
حرکت در نفس، یا حرکت در [مسیر] رضای
الهی است؛ حالا اسم [مسیر] رضای الهی را ما
«حرکتِ مخالفِ نفس» [یا] «حرکت به سمت
کلّیت» [یا] «حرکت به سمت تجرّد و توحید»
می‌گذاریم؛ هر چه می‌خواهید اسم بگذارید. یک
حرکت و ریل هم برای نفس است. این ریل هم
ایستگاه دارد: ایستگاه اوّل، دوم، سوم... هر کدام
از اینها [مربوط به یک مسئله است]؛ یک
ایستگاه، ایستگاه مُرید است؛ یک ایستگاه،
ایستگاه شئون است؛ یک ایستگاه، ایستگاه
منافع مادی است؛ یک ایستگاه، ایستگاه منافع
شخصیت [است]. هر کدام ایستگاه‌هایی [است] که
همین‌طور یکی‌یکی این قطار دارد حرکت می‌کند
و روی این ریل می‌رود.

[فلاخه فرطه] فرط ن آ ز ا م ه ط ذ ک ی
ن آ ،ت سا فرط ن یا ز ا [ل و ا ل یر] ن یا ؛دور ی م
[م و د ل یر ر ی س م ر د] .فرط ن آ ز ا [م و د ل یر]
،هاگتسیا ک ی ؛ت سا ت ب ح م هاگتسیا هاگتسیا ک ی
ر ا ث یا هاگتسیا ،هاگتسیا ک ی ؛ت سا ت ش د گ هاگتسیا
ن د ا د ن ا ش د ا ر ع ق ا و هاگتسیا ،هاگتسیا ک ی ؛ت سا
ت ا ی و ت م ز ا ر و ب ع هاگتسیا ،هاگتسیا ک ی ؛ت سا
ی ر ت ر ب و ح ی ج ر ت هاگتسیا ،هاگتسیا ک ی ؛ت سا
ر د [ا ه هاگتسیا ن یا ز ا م ا د ک ر ه .ت سا [ق د ن د ا د]
ی ا ه هاگتسیا] ن آ ؛د ر ا د ا ر ش د و خ ر ا ث ا [م و د ل یر
ط ی ا ر ش د ن یا ؛د ر ا د ا ر ش د و خ ر ا ث ا م ه [ل و ا ل یر
د ر ا د ا ر ش د و خ ط ی ا ر ش د م ه ن آ ،د ر ا د ا ر ش د و خ

هداد رارق فرط مادکردار ناملیر مینیب [دیاب] ام
 ؟میا هداد رارق ت مسد مادکردار نامر اطقنیا ؛میا
 در احوالات و ارتباطات و مسائل بزرگان
 وقتی نگاه می‌کنیم، می‌بینیم ریل را آن طرف
 قرار داده‌اند. بنده از این مسئله در زمان مرحوم
 آقا [علامه طهرانی] بسیار بسیار [دیده‌ام]. خب
 بالأخره ما در متن جریانات بودیم. ایشان در آن
 زمان‌ها از اینکه مشاهده می‌کردند این مسئله
 تحقق پیدا نمی‌کرد، خیلی آزرده‌خاطر می‌شدند؛
 خیلی! بسیار! دائماً می‌گفتند: «پس این افراد، این
 رفقا از ما شنیده‌اند؟! پس در این مدت چه
 مطالبی از ما شنیده‌اند؟! در این مدت چه رفتاری
 از ما دیده‌اند؟!» که مثلاً این‌طور تصور و تخیل
 [در آنها] هست!

نام‌ها رد م‌ها م‌ها دشا بنیا ر ب رارق رگا
 ،دنتسه اجناً رد م‌ها نارگید م‌ها میشاب‌ی تیعضو
 !؟درک‌ی توافقت م‌ها رگید تروص بنیا رد بخ
 ار نارگید و میدنخی م‌ها نارگید م‌ها میراد نامدوخ
 نامدوخ اما ،مینکی م‌ها موکحم تواضق م‌ها توب رد
 ؛دریگی م‌ها تئشن اجن‌ها زام‌ها بنیا .میتسه راتفرگ
 !دنروطنیا م‌ها یقب: مینابسچی م‌ها نارگید م‌ها ار بیع
 م‌ها یلع دراد و ا! دننکی م‌ها راکه چن بیبنک هاگزار م‌ها یقب
 می‌ار فرح نلاف تانایرچ بنیا رطاخه بی نلاف
 می‌مذ هاگزار نامدوخ م‌ها چیه اما! میدنخی م‌ها دعب «!دنز
 [مینیب می‌م] ،مینک هاگزار نامدوخ لد م‌ها [رگا] .مینک
 تیعضو نینچ اهنتم ؛مینامه م‌ها ام! مینامه م‌ها ام
 .مینامه م‌ها ام لا و ؛هدماینش بی تیعضو م‌ها و

دارفا و مدرم‌ی نعید داد م‌ها را ار م‌ها لئسم دیاب
 میباید .دنوشی م‌ها جوتم ،دنم‌هفی م‌ها ار بلطم

همه لئاسم نیا . میرانگب هئیب یاج ار نامدوخ
و دراد دوجو لاماک نایرج کی . رگید تسه
نیا اب ار شدوخ یگدنز و شدوخ دیاب ناسنا
دهدب قیبطت نایرج .

هداتفا قافتا هک ی تانایرج نیمه زا یکی رد
هدش شخپ ؛ دوب هدرک ادیپ رشد ی باتک کی ، دوب
نیا رشد و شخپ هب هک دوب صخشم بخ . دوب
کی . دوشی م هداد ناشد ی یاهل معلاس کع باتک
:دوب هتفگ ی کی هب دوب هتفر (هبلط) ی یادخه دنب
نودب لامسا و تسین زیاج لامسا باتک نیا شخپ»
هدینش هک ی صخش نآ] «. هدوب [فلؤم] نیا هزاجا
لوقزا ورب امش متفگ نم ؛ تفگ نم هب دما [دوب
نیمه شلکشم طقف باتک نیا» : وگب ناشیا هب نم
طقف !؟ درادن ی لاکشا [رگید] چیه ی نعید !؟ تسا
رگید ؟ هدوب هزاجا نودب هک تسا نیا شلکشا
نم تسا نیا [شلکشم] رگا ؟ درادن ی اهئسم
؟ تسا نیمه طقف ی نعید «. منکی م لدار نآ تیارب
باتک نیا رد ی فیرحت ، تسا فلاخ ش بلطم رگا
دیوگب بخ ، تسا فلاخ و هابتشا ش یاج ، هدش
نودب باتک نیا» هک تسا نیا لکشم طقف رگا اما
رشد هب قحاً و ی لوا هک [هدش پاچ] ی سکزا هزاجا
، تسا روطنیا نوچ ؛ تسا [باتک] نیا عبط و
و تسین زیاج باتک نیا [هعلاطم] نیاربان
نم ، تسا نیا لکشم رگا ، «تسین زیاجش ندرخ
! تسا نم تسد ش لدار لکشم نیا
رفت و بعد گفت : «می گویند تحریف هم
شده!» گفتیم : «هان ! خیلی خب . این شد یک حرف
دیگر.» ببینید ، دنبال این نیستیم که عیب را
برطرف کنیم ؛ دنبال این هستیم که دائماً عیب

بگذاریم. گفتیم: «خب کجای این کتاب تحریف شده؟!» [در جواب گفتند:] «در این کتاب [عبارات عربی] ترجمه شده! ترجمه عربی [به فارسی].» گفتیم: «مگر قرار است ترجمه نشود؟! تحریف یعنی ترجمه روایات؟! این تحریف است؟! شما اگر در این منطق عرف مطبوعاتی، جامعه، اینها نگاه کنید، آیا این ترجمه متن عربی، ترجمه آیه قرآن را در زیر [آن] نوشتن، این را شما اسمش را تحریف می‌گذارید؟!» بعد دیدند این هم که نشد! بعد گفتند: «بعضی از ارجاعاتی که آن زیر [در پاورقی] است، مخالف با آن مدرک است!» گفتیم: «خب به این تحریف می‌گویند؟! اولاً که مخالف نیست، نسخه فرق می‌کند. حالا نسخه‌ای که مؤلف نوشته در این صفحه بوده یا در فلان کتاب بوده، این [محقق] چنین چیزی را در جای دیگر پیدا کرده. آن که دیگر [تحریف نیست]! ولی گفتیم: «حالا بَيْنَا و بَيْنَكُمْ و بَيْنَ اللَّهِ [این تحریف است]؟!» (البته عبارت [«بینکم و بین الله»] که اصلاً [در اینجا] معنا ندارد؛ چون [در قلب آنان] خدایی وجود ندارد که این توسط در اینجا ملاحظه بشود! «بینکم و بین الله» در جایی گفته می‌شود که یک ربطی بین طرف و خدا باشد! نباشد دیگر «الله» نیست! فقط [ضمیر] «کُم» تنهاست!) بسیار خب؛ گیرم در اینجا این ارجاعی که به هداد [ی‌فاک دنیوگی م‌نیا هب لاماد؛ ه‌دوب‌ب‌یذ‌ه‌ت‌ر‌د‌ن‌یا، [هدش هک‌ت‌س‌ا‌ن‌یا‌ر‌د‌ر‌ا‌ر‌ق‌؟‌ت‌س‌ی‌چ‌ر‌د‌ر‌ا‌ر‌ق‌!‌؟‌ف‌ی‌ر‌ح‌ت‌ه‌ن‌، دوشب‌ه‌ت‌ش‌ا‌ذ‌گ‌ب‌ی‌ع‌ی‌ز‌ی‌چ‌ک‌ی‌ی‌و‌ر‌ا‌م‌ئ‌اد‌ن‌خ‌س‌ت‌ف‌ر‌ا‌ج‌ک‌س‌پ‌. دوشب‌ه‌ت‌ش‌ا‌ذ‌ر‌ب‌ب‌ی‌ع‌ه‌ک‌ن‌یا

ظفاد:

!دابش شوپاخذ کاپرظن رب نیرفأ *** تفرذ عئصم لق رب اذخ تفگام ریپ

ش ومارف ارچ] ار بتکم و مارم نآ ی نعید
ام، میناوخی م ظفادن امدوخ هکام رخآ؟! [میدرک
هکام، میتسه بلاطم نیا لابند نامدوخ هک
[میتسه عافرء] و اندلاوم راعشال لابند نامدوخ
ی م فالاخر رب تسرُد میراد هکام!؟ رخآ وکس پ
ای، میناوخذ [ار ناگرزب بلاطم نیا] ای! میور
میشاد مز تلم نآ هب میناوخی م ی تقو

ش شوپاخذ کاپرظن رب نیرفأ» [دیامرفی م]
دوجو ی یاخذ» دیوگی مذ! تسا بیجء «!داب
س پ ی یاخذ بذ «ش وپاخذ» دیوگی م؛ «دراند
اخذ رگا. دناشوپیم ار اذخ نآ اهتتم؛ تسه
ش شوپ نیا!؟ دناشوپید ده اوخی م هچ ی ارب، دشابند
دیوگی م شلوا [عرصم] رعش؟ تسیچ ی ارب
هب ل وَا «! تفرذ عئصم لق رب اذخ تفگام ریپ»
رَثُومَ لَا: هک دنکی م هاگذ دراد هئسم ن یوکت تهج
الله لَّا اِدْوَجُولَا ی ف لازمه وحدت و توحید افعالی
و لازمه توحید صفاتی [این است]. توحید اسمائی
و اینها به جای خود؛ لازمه همین توحید افعالی،
این مصرع اوّل است که می گوید: «پیر ما گفت
خطا بر قلم صنع نرفت». دِنْتَسِيْدِ دَوْجُولَا ی ف اَمَلْکِ
؛الله لَّا اِدْوَجُولَا ی ف رَثُومَ لَا [باید]؛ ی لَاعْتَدِ اللهُ ی لَّا
ی ارب نیا¹. اللهُ اَعَّاشِيْدِنَا اَلَّا نَوُعَاشَتَا اَمَوَلْ [باید]
تسال وَا عرصم

بعد به مصرع دوّم می رسد: خب بالآخره این
خطاهایی را که در این دنیا می بینیم، چه کارش
کنیم؟ بالآخره خطا و خلاف و دعوا و بر سر هم

¹ 30 هُيَا، ناسنا هُروس

زدن‌ها [را] می‌بینیم؛ اینها را چه‌کار کنیم؟ اینها را هم می‌آییم می‌پوشانیم! اینها را هم می‌آییم و در آن جنبه واقع [لحاظ می‌کنیم]. (نه جنبه تکلیف ظاهر. در جنبه تکلیف ظاهر، باید همه‌چیز روی حساب باشد. متعدی باید ادب بشود؛ شخصی که ظلم کرده باید به [جزایش] برسد و کوتاهی در این قضیه، مسئولیت دارد. این جنبه ظاهر مسئله است.) او می‌گوید [که] آن جنبه تکوین را درست کن؛ آن جنبه قلب و دلت و آن باطن مسئله را درست کن. آن که تو به آن نیاز داری، برو دنبالش ببین چیست! نه اینکه دائماً نگاه کنی این خلاف کرده، آن خلاف کرده.

[دشاب] می‌نامه [دیاب] در زنگی متلد رد هک ی نآ هچنآ قبط و ی نادب ادخ هب دنتسم ار روما هممه هک ی نک تکر د، دناه درک فیلکت وت ی ارب هک ار ارچ؟... نیا ارچ» : ی نرب ترسد رب امداد ی نیشنب : ی یوگب ی نیشنب مئاد . درادی مزاب ار وت «؟... نآ هراوخریشه چب ارچ؟ دما هلزلز اجنیا ارچ ی آ» ن افوط اجنآ ارچ؟ تفر هلزلز [راوا] ریز «؟ درب ایرد هبش دوخ اب ار دارفا هممه و تفرگرد ثعاب اه» ارچ» نیا . درادی مزاب تکر ذرا ار وت هدمآ ، هدوب نیا رب ادخ حلاص . دشد هاوخ وت فقوت ی توافق هدوبش بسب [ی راک ره لاد] ؛ هدز ن افوط دندرک مانگ [هدزت بیصم مدرم ن آلاد] ؛ [دنکی مذ زا هک ام . دنادی م ش دوخ [ادخ] ، دندرکذ [ای] . میرادن علاطا [ادخ] حلاص

، دینرب آهن اتسرامید نیا هب ی رسد کی امشد هچب دنچ ی زور آهن اتسرامید نیا رد دینیب ؟ دناه درک مانگ آهنیا . دنربی م ن اتسربق هب کچوک

ی ب، موصعم، ی اهتفهکی، ههامهسد، ههامچنپهأچب
 همه [گرزب، کچوک. دنوری م [ایند زا] هانگ
 می [دنادی مشدوخ ادخ؛ [دنراد یفلتخمتائلاتبا
 تدوخرگا لامادبذ «تفری نلاف ارچ» [دیوگ
 نیمه م هی تفری م تدوخرگا؟ روطچی تفری م
 ارچه که تسانیا به داریا سپ؟! ی تشاد ار داریا
 ،مینکی م رکف ناملیخترد و نامنهدرد امهچنآ
 و ام به ایضاً تشگرب ی نعید؛ دوشی مذ ماجنا
 نیمه رگا! تسامعقاو هچنآ به مذ؛ تسامتلايخت
 ام یارب، دود هاتفا قافتا یرگید یارب هائسم
 ،هاتفا قافتا ام یارب نوچ؛ دود رتناسا ش مضه
 !دیای مرد دایز ماه «ارچ، ارچ»

یک روز ما به بهشت زهرا (طهران) رفته
 بودیم، برای تشییع جنازه یکی از [آشنایان]. با
 این رفقا [و] دوستان ایستاده بودیم تا این جنازه
 را بیاورند. من تا وقتی که ایستاده بودم، شمردم
 حدود دوازده جنازه بچه کوچک را من در دست
 دیدم در همان یک نیم ساعت، یک ساعتی که آنجا
 ایستاده بودیم؛ دوازده جنازه [بچه آوردند]! بچه
 این قدری که بر دست بود و رفتند برای دفنش.
 خب اینها در این دنیا چه گناهی کرده‌اند؟ اگر
 قرار بر «چرا» باشد، «چرا» بیشتر متوجه اینها
 می‌شود، تا آن که سی‌چهل سال، پنجاه سال از
 سنش گذشته و خب عمری کرده دیگر در این دنیا
 بار خودش را بسته. ولی نه! «چرا» و خطا بر
 قلم صنع نرفته؛ قلم صنع کار خودش را می‌کند و
 ما خودمان و دیدگاه خودمان را با این قلم صنع

باید مَجّ^۱ هذ؛ میهدب رارقن ازو کی رد [و] مینک
 مینک چَم نامدوخ اب ار عنص مَلَق [میهاوخب] هکنیا
 ،مینکی م رکف هک ی روط ره ام [مینک نامگ و]
 لثم اقا! دنزب مقر دیاب تیفیک نامه هب مه عنص
 نآ زا ار وا! میاهد رکضوع ار نامیاج ام هکنیا
 هتسشن لااب نآ میاهدتفر نامدوخ، نییاپ میدناشک لااب
 اجنآ زا هک هچره! میتسه نییاپ نیا ام! اباب هذ. میا
 هذ؛ هتبلاتسا لکشم. پیشاب ار یذپ دیاب، دیای م
 ی لو؛ تسینل کشم میوگی مذ؛ تسینل کشم هکنیا
 .تسا هئسم کین دوب ار یذپ

و دوشب دیاب اهتیا مامت هک دنادب ی تسیاب ناسنا
 هذ، دوشی م ماجنا ی هورگ تحلصم ی اتسار رد
 عز جدار فار یاساهتتم. ی صخشو ی درفت حلصم
 هب، دننکی م دادیب و داد، دننکی م عزف، دننکی م
 [ن افرع بتکم] رد؛ دندهی م شحفن امز و نیمز
 هب ار بلطم و نک ربص: دنیوگی م اجنیا
 و دره. نک روبع ایضه نیا زا و نادب تحلصم
 ادیب [بئاصم و] ایاضه نیا ی ارب مه؛ تسای کی
 همه ی ارب؛ دوشی م ادیب نآ ی ارب مه، دوشی م
 ».تسه

[اردصّلام] دنوخآ مو حرم هک ی ثحابم نیمه
 نیا ام ایآ، دننکی م حرطم دنراد رافسا ثحابم رد
 هاگذ هئسم ی فسلف هبنج نآ هب طقف دیاب ار بلاطم
 ؟مینک

مدناوخی م ار ی امانزور کی بشید نم
 هک هعد کی دعب. دوب اهذغاک نیا ی لا مزیم یور
 مه دعب و متشگی م هحفص دنچ لابند متشاد نم

^۱ ق بیطت: Match

همان‌زور نیا به مشچ هغدگی، مدر کذ مه‌ش یادیپ
 عجار یرانیمس کی‌ش یی‌دنیچ ارهاظ مدید. داتفا
 دندوب هتفرگ «اردصّلام و هداوناخ» لئاسم به
 اهنا اّمه، دندرکی م تبحص اجنا رد هکی ضعب
 لئاسم به عجار اردصّلام، هن: «بهک دندوب هتفرگ
 ی ضعباً صوصخم» بتسا هدر کذ تبحص هداوناخ
 اهاش ارتشیر، اهی‌هاگشناد و اهی‌لُکف نیمه‌زا
 رد مه‌ی باراف و پچ بیج رد اردصّلام راگنا
 !تسا ناشتسار بیج

هداوناخ ثحابه‌زا ریغ رگم ثحابه نیمه
 «هداوناخ» و «هرسأ» مسا هکی تسیاب امتد!؟ تسا
 ره‌زا!؟ هدرک تبحص دنیوگب هکنیا ات درواید ار
 ،عامتجا به طوبرم لئاسم امش ی فسلف فارگاراپ
 دینک طابنتسا دیناوتی م ار راتفر و تیفیک، هداوناخ
 روطچ هک هئسم نیمه. دیرواید تسده‌ار نآ و
 و تساهنا اّیطبر تّیثید نامه ایشا ی قیق دل‌صف
 اّبنج هک تاکار تشلا اهبام نآ) اجنیا رد سنج
 تّیوه و تّیق رد ی تلاخد (دراد ی ضراع
 ،اّیضق نیا به ندیسر [اب]، درادن ایشا ی جراخ
 !؟ میسر ب میناوتی م ی بلاطم هچ به امّ اعقاو

طوبرم ش ثحب نیا بخ هکی فسلف رظنه طقذ‌زا
 «تّیق» نامه ایشا ی قیق هکنیا به دوشی م
 وه و رهظّما نید و ایشا نید اّیطبر لا اّید و جولا
 روھظّلا [است] که آن همان جهت اشراقی مسئله
 است که به آن افاضه و اضافه اشراقیه
 برمی‌گردد. ولی از نقطه نظر کاربردی اش
 [ثمرات زیادی دارد]. فقط صرف خواندن و رد
 شدن که نیست. این مباحثی که مرحوم آخوند
 [ملاّصدرا] این همه زحمت می‌کشد برای اینکه

اینها را این طور منقح و پیاده کند و موشکافی کند، برای این نیست که شما یک مشت اطلاعات در مغزتان تلنبار کنید! [این مطالب] در سیدی هم هست! این برای این است که به جنبه عملی زندگی و حیاتی خودتان صورت دیگری ببخشید؛ این فکر بیاید و در جان شما تأثیر بگذارد و شما را با این مبانی متحول کند. و این می شود

«**أَيُّهَا ضَمُّ أَيْلِكَ أَمَاءَ نَاسِنِلَا قَرُورِيصَ**»

«**ی نعیطاً و سّی سحطاً ملاءللا این قضیه است.** بله یک مطالبی [فنی] هست [که مثلاً] آیا جنس جزء محدوده ذات قرار می گیرد [یا نه]؛ علامه طباطبایی از آن طرف اثبات کند که اصلاً جنس باید جزء حدّ آورده بشود و ما نمی توانیم از حدی که در آن مشترکات و متمایزات شیء است، دست برداریم و حتماً به آن جنبه فصلی بپردازیم؛ ملاصدرا هم از این طرف بیاید بگوید: «نه خیر، فقط همان جنبه فصلی، ذاتی شیء است و جنس جهت ابهام است و هیچ حقیقتی سوای ظهور آن فصل ندارد.» خیلی خوب، حالا [اگر] در این مطالب بیابیم [صرفاً به طور نظری و بدون کاربردی کردن] بحث کنیم [ثمری ندارد]. در حالی که هر دو ماحصلی ندارد؛ هر دو هم «عنب» و «انگور» و «اوزوم» است؛ یک مسئله را می خواهند بگویند، حالا در تعبیر و اینها اختلاف هست.

و ن تشگرد ن امه ن یا .تسیند بلطم ه کنیا ی لو
ش دوخن اسنا ه لئسم ن یا اب و س فذن درک و روریز
دیابی عامتجال ئاسم رد .تسا ن درک گ نهامه ار
هب هامت ،ام تانوؤش ت قیقدهک میوشد ه جوت مام

ی‌مرد بتکم نیا هب ام ی‌طبر ریخال صدف نامه
 [لائم] هک ؛ نامدوخ ی‌اهزیچ ریاس هب هذ ؛ درگ
 و ابذ ؟ میتسه ن سدی دهشم رسپ . میتسه هک رسپ
 مناخدی رغص نامهنذ ؛ تسا ی‌قتی دهشم رسپ مه
 ؛ تسا مناخدی ربک شاهنذ [مه] و ابذ ؟ تسا
 ، میدرکی می‌گدنز رهش ن لافرد هک دینک ضرف
 ردقنیا ؛ درکی می‌گدنز رهش ن لافرد مه و ابذ
 . دراد رتشیب ام زامه و ابذ ، یراد تالیصحت
 و ، رگیدتسا ی‌ضراء ی‌اهبنج همه آهنیا
 نامه هک ام ریخال صفت هجن آ . **لوزی ضراعلا**
 ار ام هیناشد و هیسفند و هجراذ هینیع تروص
 ی‌نعی] هینضق نیا هب باستنا نیمه ، دهدی می‌لکشت
 رد ی‌تسیاب ار بالطم و هتکن نیا . تسا [بتکم
 . میهد برار قرظن

لذا شما ببینید همین جهت علمی مسئله، جهت
 کاربردی و عملی پیدا می‌کند. یعنی همان مطالب
 به همان نحو و کیفیت. حالا در یک دید وسیعی
 [در سطح اجتماع نیز ثمرات این مسئله] خب
 [البته] وسعتش بیشتر می‌شود. [اما] آنکه مربوط
 به خودمان و وضعیت خودمان است [را باید
 عمل کنیم].

لها هک ی‌ناسک» : دندومرفی م ناگزید هکنیا
 دنراد نارگید هک ار ی‌عناوم زای لیخ دنشاب م‌ء
 .تسایاضق نیا ، نیا [زا روظنم] ، «دنرادن آهنیا
 دناوتی م ، ی‌نابم نیا رب هطاحا اب ناسنا ی‌نعی
 ن آ لابق رد دنک هنیسکاو ار ش‌دوخ تیعضو
 تمسبه هک ی‌یاهس وریو ، اهبورکیم و تامومس
 ؛ دینکی رامیب راجد دنه‌اوخی م ار وا و دی‌ای م وا
 ن آ رد ار ش‌دوخ ، تااعلاطا و تامولعم نیا اب

أُبنج هك ،دهدب رارق دناوتی م بسانم تیعضو
[ی ماع] لئاسم نیا رد نیا و .دنك ظفدار ل ادتعا
،دناوخی من ار اهنیا هك ی ناسك اما .دوشی م ادیپ
ضرع مرد و تامّهوتن یمهر راتفرگامئاد اهنیا ؛هن
دنتسه اهنیا

چندی پیش یکی یک نواری برای ما آورد؛
یکی از همین افراد احمق بی شعوری که هیچ هر
را از بر تشخیص نمی دهد (البته در ایران نیست،
در خارج از ایران) بعد از فوت مرحوم آقای
بهجت، یک صحبتی کرده در آنجا و عربی هم
صحبت کرده؛ گفته: «این آقا مرتد بوده؛ وحدت
وجودی و وحدت موجودی [بوده] و کافر بوده.»
یک چیزهایی [گفته بود]. و دیگر همه [را کافر
دانسته بود]: علامه طباطبایی، مرحوم قاضی،
حتی اسم مرحوم آقای خمینی را هم آورده بوده.
خیلی آدم نفهم و بی ادبی بوده؛ خیلی موهن
[صحبت کرده بود]. ایشان گفته مرحوم آقا
[علامه طهرانی] هم اخبث از همه اینهاست؛
چون ایشان اجتهاد را در راه تثبیت عرفان به کار
گرفتند! [لذا] این [باید] از بقیه اخبث باشد؛
استادش [مرحوم حدّاد] به خُبث او نرسیده؛
به اندازه خُبث او نبوده؛ چون [استاد] او اهل
اجتهاد نبوده، ولی این اجتهاد را در راه تثبیت
وحدت موجود به کار گرفته. پس خیلی [خبیث
است].

زای ضعبه ب طوبرم [وا] هك میدش هجوتم دعب
ی مهفد مدآ دیاب ص خشی لیخ! دوشی م نایاقاً نیمه
. . . ل ابقنسا نیا ،[ت اییدا] موحن نیا [هك] دشاب
ردقن یا؟! ی رج مدآ ردقن یا؟! تیفیک نیا هب رخآ

لهنيا نوج» [بهک تسانيا شلادتسا]؟! روسج
رعشتقونآ «!» [دنرفاک] دندوجوم تدحو بهلئاق
یبرء بهدعب، دناوخیم [ار] انلاوم رعشد، ظفاح
[رگا]؛ تسانبوخ! تسانرادهدنخ. دنکیم همجرت
مضه [یارب] هدرخکی! دیهدب شوگ دیدرک ادیپ
!تساندیفم اذغ

دَمَحَمِلِ آ وَ دِمَحَمِلِ لِعَلِّ صَدَمَهَلَلَا